

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Doi

Ezechiel Numărul Trei

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezechiel este un preot în timpul perioadei sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. În capitolul unu, Ezechiel este dus în sanctuar.

Și s-a întâmplat în al treizecilea an, în luna a patra, în ziua a cincea a lunii, pe când eram între cei duși în robie lângă râul Chebar, că s-au deschis cerurile și am văzut vedenii ale lui Dumnezeu. În ziua a cincea a lunii, care era al cincilea an al robiei regelui Ioiachin, cuvântul Domnului a venit în chip lămurit către preotul Ezechiel, fiul lui Buzi, în țara caldeilor, lângă râul Chebar; și mâna Domnului era acolo peste el.

Și m-am uitat și, iată, un vârtej a venit dinspre miazănoapte, un nor mare și un foc care se învăluia în sine, și o strălucire era împrejurul lui, iar din mijlocul lui ieșea ceva ca înfățișarea chihlimbarului, din mijlocul focului. Tot din mijlocul lui a ieșit și asemănarea a patru făpturi vii. Și aceasta era înfățișarea lor: aveau asemănarea unui om. Și fiecare avea patru fețe, și fiecare avea patru aripi. Și picioarele lor erau picioare drepte; și talpa picioarelor lor era ca talpa piciorului unui vițel; și scânteiau ca înfățișarea aramei lustruite. Și aveau mâini de om sub aripile lor, pe cele patru laturi ale lor; și toate patru își aveau fețele și aripile. Aripile lor erau unite una cu alta; nu se întorceau când mergeau; fiecare mergea drept înainte. Cât despre asemănarea fețelor lor, toate patru aveau fața unui om și fața unui leu, pe partea dreaptă; și toate patru aveau fața unui bou, pe partea stângă; toate patru aveau și fața unui vultur. Astfel erau fețele lor; și aripile lor erau întinse în sus; două aripi ale fiecăreia erau unite una cu alta, și două le acopereau trupurile.

Și mergeau fiecare drept înainte; încotro avea să meargă duhul, într-acolo mergeau; și nu se întorceau când mergeau. Cât despre înfățișarea făpturilor vii, arătarea lor era ca niște cărbuni aprinși de foc și ca înfățișarea unor făclii; acesta se mișca în sus și în jos printre făpturile vii; și focul era strălucitor, iar din foc ieșeau fulgere. Și făpturile vii alergau și se întorceau, asemenea fulgerului care luminează. Pe când priveam eu făpturile vii, iată o roată pe pământ, lângă fiecare dintre făpturile vii, la cele patru fețe ale lor. Înfățișarea roților și alcătuirea lor erau ca strălucirea crisolitului; și toate patru aveau aceeași înfățișare; iar înfățișarea și alcătuirea lor erau ca și cum o roată ar fi fost în mijlocul altei roți. Când mergeau, se deplasau în toate cele patru direcții ale lor; și nu se întorceau când mergeau. Cât despre cercurile lor, erau atât de înalte încât dădeau spaimă; și cercurile lor erau pline de ochi de jur împrejur, la toate patru. Și când făpturile vii mergeau, roțile mergeau alături de ele; și când făpturile vii se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau. Încotro avea să meargă duhul, într-acolo mergeau, acolo unde avea să meargă duhul lor; și roțile se ridicau împreună cu ele, căci duhul făpturii vii era în roți.

Când acelea mergeau, mergeau și acestea; și când acelea stăteau, stăteau și acestea; și când acelea se ridicau de pe pământ, roțile se ridicau împreună cu ele, căci duhul făpturilor vii era în roți. Și asemănarea tăriei de deasupra capetelor făpturilor vii era ca înfățișarea cristalului înfricoșător, întinsă deasupra capetelor lor sus. Și sub tărie aripile lor erau drepte, una spre alta; fiecare avea două care îi acopereau pe o parte, și fiecare avea două care îi acopereau pe cealaltă parte trupurile. Și când mergeau, auzeam vuietul aripilor lor, ca vuietul apelor mari, ca glasul Celui Atotputernic, un vuiet ca de vorbire, ca vuietul unei oștiri; când stăteau, își lăsau aripile în jos. Și era un glas de deasupra tăriei care era peste capetele lor, când stăteau și își lăsau aripile în jos. Și deasupra tăriei care era peste capetele lor era asemănarea unui tron, la înfățișare ca o piatră de safir; și pe asemănarea tronului era o asemănare, la înfățișare ca a unui om, deasupra, pe el. Și am văzut ca înfățișarea chihlimbarului, ca înfățișarea focului de jur împrejur înlăuntrul lui, de la înfățișarea coapselor lui în sus; și de la înfățișarea coapselor lui în jos am văzut ca un fel de înfățișare de foc, și avea o strălucire de jur împrejur. Ca înfățișarea curcubeului care este în nor în ziua ploii, așa era înfățișarea strălucirii de jur împrejur. Aceasta era înfățișarea asemănării slavei Domnului. Și când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea. Ezechiel 1:1–28.

„Ezechiel, profetul exilat și îndurerat, aflat în țara haldeilor, a primit o viziune care învăța aceeași lecție a credinței în Dumnezeu cel puternic al lui Israel. Pe când se afla pe malurile râului Chebar, părea că dinspre miez de noapte venea un vârtej de vânt, «un nor mare, și un foc care se învârteja în sine, și o strălucire era în jurul lui, iar din mijlocul lui ieșea ceva ca înfățișarea chihlimbarului». Un număr de roți cu o înfățișare ciudată, întretăindu-se una cu alta, erau puse în mișcare de patru făpturi vii. Mult deasupra tuturor acestora era «ceva ca înfățișarea unui tron, la vedere asemenea unei pietre de safir; iar pe ceea ce avea înfățișarea tronului era ceva care semăna, la vedere, cu un om așezat deasupra lui». «Cât despre înfățișarea făpturilor vii, chipul lor era ca niște cărbuni aprinși de foc și ca înfățișarea unor făclii: focul se mișca în sus și în jos printre făpturile vii; și focul era strălucitor, iar din foc ieșeau fulgere.» «Și în heruvimi se vedea ceva ca forma unei mâini de om sub aripile lor.»

„Erau roți înăuntrul altor roți, într-o alcătuire atât de complicată, încât, la prima vedere, lui Ezechiel i s-au părut a fi cu totul în confuzie. Dar, când se mișcau, o făceau cu o exactitate minunată și într-o armonie desăvârșită. Ființe cerești puneau în mișcare aceste roți și, deasupra tuturor, pe slăvitul tron de safir, Se afla Cel Veșnic; iar în jurul tronului era curcubeul care-l înconjura, emblema harului și a iubirii. Copleșit de slava înfricoșătoare a scenei, Ezechiel a căzut cu fața la pământ, când un glas i-a poruncit să se ridice și să audă cuvântul Domnului. Atunci i-a fost dată o solie de avertizare pentru Israel.” Testimonies, 751.

În anul morții împăratului Ozia am văzut și eu pe Domnul șezând pe un tron, înalt și înălțat, iar poalele veșmântului Său umpleau templul. Deasupra Lui stăteau serafimii: fiecare avea șase aripi; cu două își acoperea fața, cu două își acoperea picioarele și cu două zbura. Și strigau unul către altul și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui. Și ușorii ușii s-au cutremurat de glasul celui ce striga, iar casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: Vai de mine! căci sunt pierdut; pentru că sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor. Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune aprins, pe care îl

luase cu cleștele de pe altar. Și l-a atins de gura mea și a zis: Iată, acesta s-a atins de buzele tale; nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit. Am auzit apoi glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi? Atunci am zis: Iată-mă, trimite-mă. Isaia 6:1–8.

„Această viziune i-a fost dată lui Ezechiel într-un timp când mintea lui era plină de presimțiri sumbre. El a văzut țara părinților săi zăcând pustie. Cetatea care odinioară era plină de oameni nu mai era locuită. Glasul veseliei și cântarea de laudă nu se mai auzeau înăuntrul zidurilor ei. Profetul însuși era un străin într-o țară străină, unde o ambiție fără margini și o cruzime sălbatică domneau suveran. Ceea ce vedea și auzea despre tirania și nedreptatea omenească îi întrista sufletul, și plângea cu amar zi și noapte. Dar simbolurile minunate înfățișate înaintea lui lângă râul Chebar descopereau o putere cârmuitoare mai tare decât cea a stăpânitorilor pământești. Mai presus de monarhii mândri și cruzi ai Asiriei și Babilonului era întronat Dumnezeuul îndurării și al adevărului.”

„Complicațiile asemenea unor roți, care i-au apărut profetului ca fiind implicate într-o asemenea confuzie, se aflau sub călăuzirea unei mâini infinite. Duhul lui Dumnezeu, descoperit lui ca mișcând și conducând aceste roți, a adus armonie din mijlocul confuziei; astfel, întreaga lume se afla sub controlul Său. Miriade de ființe proslăvite erau gata, la cuvântul Său, să stăpânească puterea și politica oamenilor răi și să aducă bine credincioșilor Săi.”

„În același fel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i descoperi iubitului Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat o asigurare a interesului și grijii Mântuitorului pentru poporul Său, descoperindu-i «pe Cineva asemenea Fiului omului», umblând printre sfeșnice, care simbolizau cele șapte biserici. În timp ce lui Ioan i-au fost arătate ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit, de asemenea, să privească biruința finală și izbăvirea celor credincioși. El a văzut biserica adusă într-un conflict de moarte cu fiara și cu icoana ei, iar închinarea la fiară impusă sub pedeapsa morții. Dar, privind dincolo de fumul și vuietul bătăliei, a văzut o ceată pe Muntele Sionului cu Mielul, având, în locul semnelor fiarei, «Numele Tatălui scris pe frunțile lor». Și iarăși i-a văzut pe «cei ce biruiseră fiara, și icoana ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu» și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.”

„Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră este un timp care va încerca sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a trecut în revistă judecățile înfricoșătoare care aveau să preceadă a doua Sa venire: «Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie.» «Se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ, în felurite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.» Deși aceste profeții au primit o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele din trecut vor fi reînviată; se vor ivi controverse noi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nu sunt încă nici măcar visate. Satana lucrează

prin agenți omenești. Cei care depun eforturi pentru a schimba Constituția și a obține o lege care să impună păzirea duminicii își dau prea puțin seama care va fi rezultatul. O criză este chiar asupra noastră.”

„Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare situație de criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru aceia care Îi sunt credincioși. Lumea nu este fără un cârmuitor. Planul evenimentelor care urmează să vină este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are sub ocârmuirea Sa destinul națiunilor, precum și interesele bisericii Sale.”

„Ne îngăduim să simțim cu totul prea multă grijă, tulburare și perplexitate în lucrarea Domnului. Oamenii mărginiți nu sunt lăsați să poarte povara răspunderii. Avem nevoie să ne încredem în Dumnezeu, să credem în El și să mergem înainte. Vigilența neobosită a solilor cerești și angajarea lor neîncetată în slujirea lor în legătură cu ființele pământului ne arată cum mâna lui Dumnezeu călăuzește o roată în mijlocul unei roți. Instructorul divin îi spune fiecărui lucrător din lucrarea Sa, așa cum i-a spus odinioară lui Cirus: «Eu te-am încins, deși tu nu M-ai cunoscut.»”

„În viziunea lui Ezechiel, Dumnezeu avea mâna Sa sub aripile heruvimilor. Aceasta este pentru a-i învăța pe slujitorii Săi că puterea divină este aceea care le dă succes. El va lucra împreună cu ei dacă ei vor îndepărta nelegiuirea și vor deveni curați în inimă și în viață.

„Lumina strălucitoare care mergea printre faptele vii cu iuțeala fulgerului reprezintă rapiditatea cu care această lucrare va înainta, în cele din urmă, spre împlinire. Cel care nu așteaptă, care lucrează neîncetat pentru îndeplinirea planurilor Sale, poate duce înaintea marea Sa lucrare în armonie. Ceea ce minților finite, încurcate și complicate, li se pare încâlcit, mâna Domnului poate păstra în desăvârșită ordine. El poate găsi căi și mijloace pentru a zădărnici planurile oamenilor răi și va aduce în confuzie sfaturile celor care uneltesc răul împotriva poporului Său.”

„Fraților, nu este acum vreme pentru jale și disperare, nu este vreme să ne lăsăm pradă îndoielii și necredinței. Hristos nu este acum un Mântuitor aflat în mormântul cel nou al lui Iosif, închis cu o piatră mare și pecetluit cu pecetea romană; noi avem un Mântuitor înviat. El este Împăratul, Domnul oștirilor; El șade între heruvimi; și, în mijlocul luptei și al frământării neamurilor, El Își păzește încă poporul. Cel ce domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El măsoară fiecare încercare. El veghează asupra focului cuptorului care trebuie să pună la încercare fiecare suflet. Când cetățuile împăraților vor fi dărâmate, când săgețile mâniei lui Dumnezeu vor străpunge inimile vrăjmașilor Săi, poporul Său va fi în siguranță în mâinile Lui.” Testimonies, volumul 5, 752–754.

Ezechiel îi reprezintă pe candidații care urmează să fie dintre cei o sută patruzeci și patru de mii, iar, rând după rând, experiența sa în sanctuar se aliniază cu experiența lui Isaia și a lui Ioan în interiorul sanctuarului. Noi ne aflăm acum în testul templului, al doilea dintre cele trei teste care îi sigilează pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă este curățirea săvârșită de Solul Legământului, în împlinirea lui Maleahi trei. Procesul de curățire alcătuit din trei teste este

„cuptorul” de foc al lui Maleahi, „care trebuie să încerce fiecare suflet.” Când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, Solul Legământului a venit deodată la templul Său și le-a condus pe fecioarele înțelepte ale acelei istorii în Locul Preasfânt, pentru a-i sigila pe credincioșii Săi, dar fecioarele acelei istorii s-au răzvrătit, iar până în 1856 mișcarea millerită filadelfiană se schimbase în mișcarea millerită laodiceană și, în 1863, a devenit biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană.

Al treilea înger, care a sosit pe neașteptate la 22 octombrie 1844, Și-a retras prezența în 1863, iar apoi S-a întors la 11 septembrie 2001. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, testul templului care a fost prefigurat de 22 octombrie 1844 se repetă acum. Douăzeci și cinci este, în mod simbolic, o zecime profetică din două sute cincizeci, iar două sute cincizeci este un simbol al istoriei reprezentate în versetele unsprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece. Două sute cincizeci și douăzeci și cinci sunt o roată în cadrul viziunii sanctuarului din Ezechiel. Douăzeci și cinci este un simbol al separării celor înțelepți de cei răi, în împlinirea procesului de încercare în trei pași, care este reprezentat în lucrarea de curățire săvârșită de Solul legământului.

Matei douăzeci și cinci conține trei parabole, iar fiecare parabolă identifică separarea celor înțelepți de cei răi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Nădejdea poporului lui Dumnezeu, reprezentată în capitol, este ca ei să fie o fecioară înțeleaptă aflată în posesia untdelemnului soliei strigătului de la miezul nopții. Nădejdea lor este ca ei să fie judecați drept un slujitor credincios în isprăvnicia lor de a folosi talanții speciali care le-au fost dați spre administrare în perioada lor personală de probă. Nădejdea lor este ca ei să fie judecați ca o oaie din pășunea lui Dumnezeu, așezată la dreapta Sa, și nu ca o capră la stânga Lui. Douăzeci și cinci este un simbol al separării celor înțelepți de cei răi în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Douăzeci și cinci este una dintre roțile lui Ezechiel.

În anul al douăzeci și cincilea al robiei noastre, la începutul anului, în ziua a zecea a lunii, în al paisprezecelea an după ce cetatea fusese lovită, chiar în aceeași zi mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus acolo. Ezechiel 40:1.

Al douăzeci și cincilea an al captivității este reprezentat de 22 octombrie, care este reprezentat de închiderea unei uși dispensaționale. La 22 octombrie 1844, o ușă a fost deschisă și o ușă a fost închisă, pe măsură ce două clase au fost separate.

Și îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel ce este sfânt, Cel ce este adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide: Știu faptele tale; iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide; fiindcă ai puțină putere, și ai păzit cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Apocalipsa 3:7, 8.

Hristos îi spune îngerului din Filadelfia că le cunoaște lucrarea, că a pus înaintea bisericii din Filadelfia o ușă deschisă. Acea ușă este deschisă prin „cheia lui David”, cheia care este pusă asupra lui Eliakim.

Și se va întâmpla în ziua aceea că voi chema pe robul Meu Eliakim, fiul lui Hilchia; îl voi îmbrăca cu haina ta și îl voi întări cu brâul tău și voi pune stăpânirea ta în mâna lui; și el va fi

un părinte pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda. Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide, și nimeni nu va închide; și va închide, și nimeni nu va deschide. Isaia 22:20–22.

În ziua în care Eliakim este chemat, el este despărțit de nelegiuitul Șebna.

Așa zice Domnul Dumnezeuul oștirilor: „Du-te, intră la vistiernicul acesta, la Șebna, care este mai-mare peste casă, și spune-i: «Ce ai tu aici și pe cine ai tu aici, de ți-ai săpat aici un mormânt, ca unul care își sapă un mormânt pe înălțime și își cioplește o locuință în stâncă?» Iată, Domnul te va arunca departe printr-o robie puternică și te va înveli negreșit. Te va rostogoli și te va azvârli cu putere ca pe o minge într-o țară întinsă; acolo vei muri și acolo carele slavei tale vor fi rușinea casei stăpânului tău.” Isaia 22:15–18.

Separarea fecioarelor înțelepte de cele nechipzuite, care a împlinit ilustrația lui Șebna și Eliakim, s-a împlinit la 22 octombrie 1844 și, de asemenea, în al douăzeci și cincilea an al robiei lui Ioiachin, care a fost 22 octombrie 573 î.Hr. În Ezechiel, capitolul opt, cei răi din cadrul adventismului, reprezentați prin Ierusalim, sunt înfățișați prin douăzeci și cinci de bărbați închinându-se soarelui. Nimicirea Ierusalimului reprezintă legea duminicală, care este, de asemenea, și semnul de hotar ce pune capăt timpului de sigilare a celor o sută patruzeci și patru de mii. Acest timp de sigilare a început la 11 septembrie 2001, iar Isus este atât Alfa, cât și Omega, astfel încât 11 septembrie 2001, ca început al sigilării, ilustrează sfârșitul, la legea duminicală.

11 septembrie 2001 a fost prefigurat de adunările de la Minneapolis din 1888, căci sora White arată că, atunci când marile clădiri din New York au căzut la 11/9, Apocalipsa 18:1–3 s-a împlinit. În acel timp, la fel ca în 1888, ea a identificat că îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât ca să lumineze pământul cu slava Sa. Răzvrătirea din 1888 a pus-o în legătură cu răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, cărora li s-au alăturat în apostazia lor și două sute cincizeci de bărbați cu nume. Două sute cincizeci de răzvrățiți în răzvrătirea lui Core și a tovarășilor săi, în istoria de început a vechiului Israel, au prefigurat pe cei douăzeci și cinci de bărbați care se închinau soarelui la sfârșitul vechiului Israel.

Douăzeci și cinci de conducători ai adventismului laodicean care se pleacă în fața legii duminicale și două sute cincizeci la 11 septembrie înfățișează timpul sigilării prin simbolismul numărului douăzeci și cinci (simbolul separării celor înțelepți de cei răi), pentru a marca începutul și sfârșitul timpului sigilării. Fie că este vorba despre cei două sute cincizeci de răzvrățiți din vremea lui Moise, sau despre cei douăzeci și cinci de bărbați din capitolul opt din Ezechiel, sau despre cele trei mărturii ale separării din capitolul douăzeci și cinci din Matei, sau despre al douăzeci și cincilea an al robiei din Ezechiel patruzeci; toate manifestările simbolului numărului douăzeci și cinci se aliniază cu cele trei perioade de câte două sute cincizeci de ani care și-au atins concluzia în 207 î.Hr., 313 și, respectiv, 2026.

Douăzeci și cinci este, ca să spunem așa, o osie a lui douăzeci și cinci, care aduce toate liniile lui douăzeci și cinci la desăvârșire. El devine una dintre cheile profetice ale împărăției date lui Petru pentru a aduce claritate în istoria ascunsă a versetului patruzeci. A fost stabilit în mod repetat, pe baza a mai mult de trei martori, că versetele zece până la cincisprezece din Daniel unsprezece

reprezintă o linie care acoperă istoria de la 1989 până la legea duminicală, care este istoria ascunsă a versetului patruzeci. Leul din seminția lui Iuda descoperă acum pecetea roților lui Ezechiel, pe măsură ce deschide istoria ascunsă care va desăvârși solia Strigătului de la Miezul Noptii al zilelor din urmă.

În articolele următoare vom continua să identificăm roțile lui Ezechiel, care reprezintă interacțiunea complexă a oamenilor în zilele de pe urmă. Ezechiel capitolul unu, prezentat la începutul acestui articol, și pasajul însoțitor din Testimonies, volumul cinci, vor constitui în continuare punctul nostru de referință pe măsură ce înaintăm în aceste articole. Când roțile sunt așezate în locul lor potrivit și în legăturile lor corespunzătoare cu celelalte roți ale istoriei profetice, vom demonstra că cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care l-au împuternicit pe primul înger la 11 august 1840 sunt, de asemenea, reprezentați de Ezechiel ca trei sute nouăzeci de ani, legați de anul și jumătate al asediului Ierusalimului; și că sosirea acestei lumini profetice identifică înălțarea stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii.

27 iulie 1299 până în 1337 reprezintă treizeci și opt de ani la începutul celor o sută cincizeci de ani (cinci luni) din Apocalipsa nouă, versetul zece. Acei o sută cincizeci de ani se leagă de cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile din versetul cincisprezece. Astfel, începutul celor două perioade alcătuiește o singură linie de profeție, care s-a încheiat în împlinirea prezicerii lui Josiah Litch din 1838 și 1840 și a marcat ridicarea și împuternicirea mișcării millerite. Acea istorie de la începutul adventismului marchează ridicarea celor o sută patruzeci și patru de mii ca un steag înălțat înaintea legii duminicale. Astfel, cei trei sute nouăzeci de ani ai lui Ezechiel și un punct cinci ani (1.5) ai asediului Ierusalimului marchează sfârșitul liniei de profeție care a început în 1299.

Ar fi util să fie luat în considerare pasajul din Testimonies, volumul cinci, înaintea articolului următor.